

HET HART OP DE TONG

In Amsterdam is vanavond een debat. Thema: Welk weldenkend mens durft nog in het openbaar te verkondigen dat hij in God gelooft? Een klemmende vraag, ook voor de gereformeerde gezindte.

Grote behoefte aan toerusting

Kerkredactie

AMERSFOORT – Onder kerkleden ontstaat al meer behoefte aan toerusting als het gaat om de vraag hoe in het openbaar over God, over het christelijk geloof, te spreken. „We willen daar in de toekomst ook nadrukkelijker aan tegemoet proberen te komen”, zegt evangelist-toeruster G. Baan.

Steeds meer Nederlanders tonen „spirituele belangstelling”, constateert NRC Handelsblad in de aankondiging voor het symposium „Verkoopt God nog?”, vanavond in De Rode Hoed in Amsterdam. Ds. D. P. C. Looijen, predikant-directeur van de IZB, voor zending in Nederland, ziet dat ook. „Onze indruk is dat er vandaag heel goed over God gesproken kan worden”, zegt hij. „Maar mensen, kerkleden, vinden dat wel lastig.”

Vragen op dit terrein behoren tot de meest gestelde, aldus de IZB-directeur. „Voor onze cursussen „Gunnend geloven” en „Woorden vinden” is veel belangstelling. In de afgelopen drie jaar zijn deze cursussen in 135 gemeenten binnen de Protestantse Kerk gegeven.”

De „kritische generatie” Nederlanders verdwijnt langzamerhand, constateert ds. Looijen, en daarvoor in de plaats komt een generatie die „geen geschiedenis meer heeft met kerk en geloof. Op de synode heeft laatst een niet-gelovige, Merel van Meerkerk, ons toegesproken. „Ik wist

niet dat jullie, de kerk, zo veel te zeggen hebben”, zei ze. „Zég dat ook gewoon, wees duidelijk.”

G. Baan, evangelist-toeruster binnen de Gereformeerde Gemeenten, merkt eveneens een toenemende vraag naar toerustingsmateriaal. „We hebben bijvoorbeeld een kleine brochure met de titel „Wat moet ik zeggen?” Die heeft al verschillende herdrukken beleefd. Ook verzorg ik wel toerustingsavonden in gemeenten. Dan hoor je waar mensen in de praktijk tegenaan lopen, ook in de omgang met allochtonen. Mensen vinden het vaak niet gemakkelijk om met andersdenkenden in gesprek te gaan.”

Het deputaatschap evangelisatie van de Gereformeerde Gemeenten denkt op dit moment na hoe verantwoorde toerusting verder gestalte kan krijgen, aldus Baan. Hoe ervaart de Alkmaarse evangelist het zelf om „in het openbaar te verkondigen dat hij in God gelooft”, zoals de aankondiging voor het symposium het verwoordt? „Ik moet zeggen dat wij als evangelisten vooral te maken hebben met, laat ik zeggen, lager opgeleiden. Het gebeurt niet vaak dat ik echt in debat ga met andersdenkenden. Ik heb dat overigens wel gedaan, toen ik nog evangelist in Leeuwarden was. Op een scholengemeenschap gaf ik toen gastlessen voor leerlingen van vwo en havo. Ik bewaar daar toch wel goede herinneringen aan – je kreeg soms fijne gesprekken.”

▣ refdag.nl/3vandaag.

■ G. Baan: „Mensen vinden gesprek met andersdenkenden vaak niet makkelijk.”

■ Prof. Selderhuis: „Ik heb soms bedenkingen bij straattevangelisatie.”

Foto's RD, Sjaak Verboom

APELDOORN – Op de werkvloer praten over je geloof in God is niet altijd gemakkelijk. Hoewel de belangstelling voor het christendom toeneemt. Maar het is een vrijblijvende interesse, die het gesprek eerder bemoeilijkt.

Foto ANP

„Christen moet je vooral zijn in daden”

W. H. van Egdorn

APELDOORN – Spreken over het geloof in God is in onze maatschappij niet altijd gemakkelijk. „Maar er is wel volop gelegenheid voor. Voor mezelf geldt, denk ik, dat ik vooral een christen probeer te zijn in daden. En daarnaast ook een beetje in woorden.”

Prof. dr. H. J. Selderhuis, hoogleraar kerkgeschiedenis en kerkrecht aan de Theologische Universiteit Apeldoorn (TUA), constateert in de huidige maatschappij openheid om te praten over het geloof in God. Christenen moeten daarom volgens hem niet alleen spreken over de negatieve dingen van de tegenwoordige tijd. „Dat is niet terecht. Juist in onze tijd zijn er genoeg mo-

gelijkheden om het Evangelie uit te dragen.”

Tijdens een debat aan de Leidse universiteit over de vraag wat het belang van de verlichting is voor het religie-debat baarde dr. Selderhuis verleden week opzien door een persoonlijk getuigenis af te leggen van zijn overtuiging dat de Bijbel Gods Woord is. „Ik denk dan later wel: Heb ik het goed gedaan? Ben ik niet te persoonlijk geweest? In ieder geval was het geen vooropgezet plan van me om daar iets over mijn overtuiging te zeggen. Maar als het gesprek dan toch die kant opgaat, schrik ik er ook niet voor terug.”

In onze tijd is hebben mensen meer dan vroeger interesse in de overtuigingen van anderen, meent de

Apeldoornse hoogleraar. „Dat komt natuurlijk ook door de intensieve kennismaking met andere culturen. Het denken van de mensen is daardoor veranderd. Er wordt geluisterd als je met wat nieuws komt. Dat betekent ook dat er meer belangstelling is voor het christendom. Maar het is wel vrijblijvende interesse. Mensen willen niet tot een beslissing gedrongen worden. Ook dat heeft met de tijdgeest te maken. Je bindt je met een baan niet meer voor je leven, maar kijkt het eens een paar jaar aan. Er wordt makkelijker, lossier, omgegaan met beloften en afspraken. En dus ook met religie en godsdienst.”

De hoogleraar uit Apeldoorn vindt dat christenen de beste ingang voor een gesprek over het geloof kunnen krijgen

door hun taalgebruik. „Als je een ongeluk hebt gehad en je zegt dan dat je dankbaar bent dat je gespaard bent, valt dat op en kan het zijn dat mensen doorvragen. Als je zegt dat je geluk hebt gehad, doen ze dat niet. En als je iemand op zaterdag een „goede zondag” wenst, dan hoort menig een op en zet het iemand misschien aan het denken.”

Soms kan het, volgens dr. Selderhuis, zelfs beter zijn om niet te spreken over het geloof. „Als iemand bij je komt die heel veel heeft meegeemaakt en al z'n verdriet eruit gooit en zich in dat gesprek afvraagt of er wel een God is, dan zwijg ik maar eens even. Daar hoeven we ons op dat moment zeker niet schuldig over te voelen.”

Huis-tuin-en-keukenzaken

lenen zich nog het best voor een persoonlijk gesprek over je overtuiging, meent dr. Selderhuis. „Als iemand ziek is, vraag dan eens door. Belangstellend en respectvol. Waar vind je houvast? Hoe kijk je naar de toekomst? Vragenderwijs. Ik ben niet zo frontaal. Daarom heb ik soms ook wel eens bedenkingen bij straattevangelisatie op zaterdagmiddag in een stadscentrum. Mensen komen daarvoor niet naar de stad. En dus hebben ze er ook geen tijd voor. In een persoonlijk gesprek neem je elkaar mee op een weg. En dan komt er soms een heel natuurlijk moment om iets over God of het geloof te zeggen. Zaaient is een proces. Dat heeft tijd nodig. Je kunt de oogst niet uit de grond trekken.”

reacties van de werkvloer

Naam: Hanneke de Jong
Leeftijd: 23 jaar
Woonplaats: Amsterdam
Beroep: vijfde-jaarsstudent geneeskunde aan de Vrije Universiteit.

Hanneke de Jong heeft niet het gevoel erg getuigend te zijn. „Dat is ook niet makkelijk, omdat ik niet snel op de voorgrond treed. Bovendien kan de afstand tussen de dagelijkse bezigheden in het ziekenhuis en het geloof in de God van de Bijbel groot zijn.

Coschappen lopen is natuurlijk geen evangelisatiecampagne voeren. Natuurlijk heb je wel gesprekken met de andere coassistenten; je bidt immers voor het eten, dat valt op. Ze weten dus dat je christelijk bent. Dat zeggen ze dan heel interessant te vinden. Heel bijzonder... voor mij, maar niet voor hen. Je moet niet te dicht op hun lijf komen.” Dan is het ook moeilijk om door te dringen tot de kern. „Om te vertellen dat alleen het volgen van de Heere Jezus werkelijk zin heeft. Hoe onterecht ook, je hebt ook gemakkelijk zo'n onberedeneerbaar schaamtegevoel.”

Het beste contact heeft De Jong met een moslimstudeent. „Vooral op ethisch gebied voelen we elkaar goed aan; seks voor het huwelijk bijvoorbeeld is ook bij hen niet geoorloofd. Maar als het gaat over de genade van de Heere Jezus (voor mensen die het steeds weer fout doen) dan begrijpen we elkaar weer niet. Volgens haar kon David zeker geen dienaar van God zijn, gezien zijn zonde met Bathseba.”

Naam: Aart Kuijntjes
Leeftijd: 47 jaar
Woonplaats: Zuilichem
Beroep: hoofd-uitvoerder VH Infra, Rosmalen

Aart Kuijntjes werkt in de wegen- en waterbouw. Hij hoeft niet veel te zeggen op het werk. „De collega's weten dat ik reformatorisch christen ben. Soms heb ik wel eens een gesprek daarover. Ik kan zeggen dat ik heel erg word geaccepteerd. Ik werk al 28 jaar in deze sector, heb ook bij andere bedrijven gewerkt waar het veel moeilijker was. Vooral met mensen die tegen je aan hangen, zeg maar mensen die een beetje godsdienst hebben, had ik moeite. Een echte atheïst accepteert je beter.”

De collega's weten dat hij voorzitter is van de Bond tegen het vloeken in de Bommelerwaard, die jaarlijks een snoepactie organiseert. „Als ze in een kamer naast me zitten en iemand vloekt, dan hoor je wel eens direct erna: Sorry Aart, hoeveel zakken snoep moet ik nu bestellen? Dan zeg ik: Je hoeft het vloeken niet voor mij te laten hoor. Snoep bestellen kan wel, vloeken afskopen niet.”

„Collega's zeggen wel: jij hoeft niet veel te zeggen, we merken het aan je. Als je iets belooft, doe je het ook.”

Leestips

■ „Onversneden christendom”, C. S. Lewis (Kok, 2004).
■ „Een publieke zaak. Theologie tussen geloof en wetenschap”, Gijsbert van den Brink (Boeken-centrum, 2004).
■ „De God die is. Waarom ik geen atheïst ben”, Willem J. Ouweeneel (Medema, 2005).

■ „Strijdbaar of lijdzaam. De positie van christenen in het publieke domein”, Gijsbert van den Brink en Elco van Burg (red.) (Groen, 2006).
■ „In alle redelijkheid. Christelijk geloof voor welwillende sceptici”, dr. Tim Keller (Van Wijnen, 2008).

(Advertentie)

GEZINSGIDS WEET WAT ER SPEELT

Hoe Wegwijs bent u?

Zestig jaar
1948 - 2008

GezinsGids

WWW.IDENTITEITVOORNU.NL